

Vaarwel,

Het regende pijpenstelen. Ze parkeerde haar auto in de daarvoor bestemde vakken, pakte haar paraplu uit de achterbak en ging het kerkhof op.

Het was nu bijna een jaar geleden dat haar liefste aan een dodelijke ziekte overleed. Haar liefste...maar al zo lang niet meer echt de liefste. Hij was uit haar leven verdwenen toen pijn de hoofdrol ging spelen. Geestelijke pijn die zij niet verdragen kon. Geestelijke pijn waar zij aan ten onder dreigde te gaan.....

Samen hadden ze drie kinderen gekregen, twee dochters en een zoon. En wat was ze gelukkig geweest met deze kinderen. Ze hadden haar vreugde gebracht, vreugde waar ze zo lang op gewacht had. Ze had het heerlijk gevonden toen ze klein waren en zij de hele dag met haar kindjes bezig kon zijn. Maar al snel, veel te snel, werden ze groot en puberden ze volop. Toen was dat vreselijke gebeurd. Daar waar ze maar niet samen met hem over kon praten. Dat wat hij verzwegen had voor haar. Dat wat niet onder woorden te brengen was. De sfeer in huis veranderde van vrolijk in bijna vijandig. En zij begreep maar niet waarom? Ze vertrouwde hem. Ze had hem immers lief, zo heel erg lief.

Tot op een dag haar oudste dochter thuis kwam en zich niet meer stil kon houden. Ze moest met mama praten had ze gezegd. En dat gesprek, dat zal ze nooit vergeten. Haar liefste, van wie ze zo veel hield, haar liefste werd een dader tijdens dat gesprek. Of nee, daarvoor natuurlijk al. Haar liefste met wie zijn zo'n fijn huwelijksleven had in al zijn facetten. Die zelfde liefste had haar dochter misbruikt? Moest ze dit geloven? En wie moest ze geloven? Haar liefste of haar dochter? Maar toen ze haar liefste er mee confronteerde had hij alles bevestigd wat hun dochter haar die middag had verteld. Daar stond ze toen met lege handen. Al het geluk, in jaren opgebouwd, spatte uiteen als een zeepbel. Er zat geen glans meer op, er zat geen kleur meer in. Ze had tijd nodig gehad om dit te verwerken. Ze had de tijd genomen om het te verwerken. Ook toen ze voelde dat er meer mensen waren die wisten wat er gebeurd was. Ook toen ze zelf met vieze blikken nagekeken werd. Ook toen haar ten ore kwam dat ze een slechte moeder was. Want goede moeders verlaten hun liefste als er zoiets speelt binnen je gezin. Goede moeders weten onmiddellijk wat te doen. Zij wist het niet. Zij slikte en raakte steeds meer in de war van dat wat er gebeurd was binnen haar gezin. En er was niemand met wie zij een woord kon wisselen over het gezinsdrama. Niemand die ook maar begreep wat haar bezielde..

Maar op een dag kwam daar op eens de ridder op het witte paard haar leven binnen galopperen. De ridder steeg af en zag haar in al haar ellende. De ridder verweet niet. De ridder had zijn oordeel niet klaar. De ridder luisterde en gaf haar alle aandacht. De ridder werd zo haar redder. En voordat ze het wist zat ze achter de ridder op het witte paard en galoppeerde haar huwelijk met de liefste uit.

Haar kinderen? Ja die leden daar onder. Die begrepen hun moeder niet meer. Als zij hun zin kregen dan kwam mama terug. Maar hun moeder kon niet meer zonder haar ridder. Ze ging zich iemand voelen bij deze ridder die vol liefde haar vertrouwen won. Haar kinderen zagen dit gebeuren en heel langzaam aan zagen ze hoe goed het voor hun moeder was dat zij de ridder had ontmoet. Zij gingen de ridder accepteren. Ja, ze gingen zelfs van de ridder houden.

Haar liefste bleef alleen achter en werd ziek. Ziek van verdriet. Uiteindelijk stierf haar liefste.

En vandaag, vandaag had ze behoefte om even naar het graf van haar liefste te lopen. In de regen, met de paraplu boven haar hoofd, liep ze het kerkhof op. Ze zag dat er iemand bezig was bij het graf. Bezig met wat? Bezig in de regen? Het kon wel eens familie zijn van haar liefste. De houding. De bewegingen. Het gezicht, het was nu nog alles wazig door de regen. Maar dichterbij gekomen hoorde ze ook zijn stem. Een stem die ze uit duizenden zou herkennen. De stem van haar liefste. Hij groette haar. Zij groette terug. Hij nodigde haar uit om op het bankje tegenover de steen te gaan zitten. En tot haar stomme verbazing voelt dit zo vertrouwd dat ze dit doet. Dan begint liefste met zijn verhaal te vertellen. Hoe hij nooit gezien werd door zijn vader. Hoe zijn moeder overbezorgd was als het over hem ging. Dat hij daardoor nooit de kans heeft gekregen om zich te ontwikkelen en eigenlijk kind bleef totdat hij ver in de dertig was en toen opeens los gelaten werd. Een eigen leven ging leiden omdat hij haar ontmoet had. Hij verteld dat hij nu zo 'n spijt heeft over dat wat er gebeurd is binnen het gezin. Dat hij nooit, maar dan ook nooit zijn dochter had mogen misbruiken. Ook al was de drang naar vrouwelijk schoon nog zo groot. Hij had bij ieder ongelimiteerd verlangen een straatje om moeten gaan. Hij verteld dat hij ondanks alles toch zo veel van haar heeft gehouden. Dat hij eigenlijk nooit zonder haar had kunnen leven. Dat hij ziek was geworden van verdriet. Dat hij niet wilde klagen of jammeren in die periode. Dat hij toen al heel goed had beseft dat de pijn die hij haar had aangedaan groter was geweest. Dat hij zich realiseerde dat de pijn die hij zijn dochter had aangedaan van een nog groter kaliber was geweest. Dat hij er nooit over had durven praten tot op dit moment.

Zij luistert en knikt af en toe als ze het met hem eens is. Zij ziet dat het hem menens is. Ze beseft dat ze hem begrijpt en dat ze hem daardoor kan ontschuldigen en ja zelfs kan vergeven. Ze spreekt het uit naar hem. Voelt zich wonderlijk licht worden en blij, heel blij.

Tringggggg. De wekker? De Wekker! Wat? Heeft ze dan geslapen? Was dit dan niet echt? En haar gevoelens dan? Zijn die ook niet echt? Ze voelt zich nog steeds blij en heeft nog steeds het gevoel dat er een zwaarte van haar af is genomen. Ze staat op en kleed zich aan. Zal ze vandaag echt even naar het kerkhof gaan? Zal ze hem daar dan echt ontmoeten? Kan een droom waarheid worden?

Ze gaat, ze weet het zeker. Vandaag zal ze hem bezoeken. Het regent pijpenstelen. Ze parkeert haar auto in de daarvoor bestemde vakken. Ze pakt haar paraplu uit de kofferbak en gaat het kerkhof op. Bij het graf gekomen legt ze haar meegebrachte bloemen neer. Ze kijkt, kijkt nog eens en zegt:” Liefste, ik weet dat het nu goed is.”